

Klassernes Tal snart kan blive større, snart mindre, hvorfor vistnok Klasseinddelingen og Bestemmelsen om Klassernes Antal bør finde deres rette Plads i den af Kommunalbestyrelsen affattede Vedtægt. Dernæst maa jeg erklære mig imod, hvad der af flere ærede Medlemmer af Thinget er yttret om, at en fastslaaet Skat paa de faste Eiendomme ikke skulde være tilraadelig; thi naar først engang Skatten er slaaet fast paa Eiendommen eller Grunden, ville altid de Ulemper, der kunne siges at være knyttede til denne Beskatningsmaade, kunne hæves ved en fornuftig Beregning paa den ene Side af Skattebyrden paa Eiendommen eller Grunden og paa den anden Side af Værdien af den Afbenyttelse, man har af samme. En æret Taler yttrede, at der ved Eiendommens Skatteevne burde tages Hensyn til Eierens Skatteevne, men dette kan jeg ikke tiltræde, idet Eiendommens og Personens Skatteevne ere to forskjellige Ting; jeg troer ikke, at Skatten paa Eiendommen kan influere paa Eierens Værdi, naar han ved at anskaffe en Bygning eller kjøbe en Eiendom har taget alle Forhold i Betragtning. — I det af Landstthinget vedtagne Forslag staaer der: „Den deelwise Afgiftsfrihed, som hidtil har været indrømmet tjenstgjørende og pensionerede Militaire for den dem tillagte Gage eller Pension, vedbliver indtil videre“, og Landstthinget har saaledes i dette Punkt forandret Regjeringens Forslag. Om denne Forandring bør billiges, derpaa skal jeg ikke gaae dybere ind; dog troer jeg, at der blandt de militaire Stillinger navnlig er 3, som ikke burde nyde godt af den Fritagelse, som hidtil, Gud maa vide af hvad Grund, har været tilstaaet de Militaire. Jeg sigter her ved til Udforsvningsschefer, Auditeurer og Regnskabsførere, hvis Stilling ikke er reent militair. — Efterat have fremsført disse Bemærkninger, maa jeg endnu udtale, at jeg tiltræder den Anerkjendelse, som saa varmt er bleven den høitæredede Indenrigsminister til Deel her i Thinget, fordi han har forelagt dette Lovforslag, som ogsaa jeg maa anbefale til Vedtagelse.

Faber: Da jeg igaar forlangte Ordet, var det, fordi flere havde udtalt sig mod den Forandring, som Landstthinget har foretaget i Loven, og hvorefter man nu skal bruge Bygningernes Assurancesummer som Grundlag for Klassifikationen af Bygningerne. Min ærede Sidemand har nu vel idag udtalt sig for denne Forandring, hvad jeg ogsaa agter at gjøre, og jeg kunde altsaa tildeels spare den Uleilighed at tage Ordet, naar jeg ikke ønskede at støtte denne min Ansøelse med et Par Ord for at vise, at det foreslaaede Grundlag for Klassifikationen ikke blot er brugeligt, men endog næsten det eneste brugelige. Man kan nu opstille det Spørgsmaal: Naar en Mand vil kjøbe en Eiendom paa et nærsomt Strog i Byen, hvorledes vurderer han den da? Ikke paa den Maade, at han siger: Bygningen er saa og saa Meget værd, f. Ex. 5 eller 6,000 Rd., Grunden, der ialt udgjør et Par Tusinde Kvadratalen og som ligger i det bedste Strog i Byen, er 5 til 6 Rd. værd pr. Kvadratalen, altsaa i det Hele omtrent 10,000 Rd.; denne Sum lægger jeg nu til Bygningen, og jeg kan altsaa betale saa og saa Meget for den; saaledes siger han ikke, thi Grunden kan vel som Byggeplads have forskellig Værdi, men er der opført en Bygning paa den, maa Hensynet til denne være det Vigtigste for ham. Han vil altsaa snarere sige: De og de Etager kunne paa den ene Side indbringe saa og saa Meget, Skatter og Reparationer ville paa den anden Side andrage saa og saa Meget, og Forskjellen derimellem vil altsaa repræsentere Renten af den Sum, som jeg kan staae mig ved at give for Eiendommen. Det er altsaa Bygningen, der maa blive Grundlaget for Beregningen, ikke Arealet som Byggeplads, og hiin maa altsaa lægges til Grund for Klassifikationen; men for igjen at faae et nemt og brugbart Grundlag for denne, troer jeg ikke, at man kan vælge noget Bedre end Assurancesummen, som allerede er tilstede. — Jeg maa ligeledes udtale mig for Fixeringen af Skatter paa de faste Eiendomme saaledes, som det er foreslaaet i.